

«Det var en gang et menneske» fremstår som en svært særegen opplevelse.

Det vanlige livet

Festspillene
i Bergen

Nils Olav Sæverås
KOMMENTAR

Prosjektet «Det var en gang et menneske» ble påbegynt allerede under fjorårets festspill. Da satt regissøren og skuespilleren Vibeke Flesland Havre i en vogn midt i byen – på Festplassen – og tok imot folk som ville fortelle sine livshistorier. Elleve av disse historiene, skjebnene og bitene av levd liv ble valgt ut, med dem som selv har gjennomlevd og gjennomgått historiene som fortellere på scenen. Det viser seg at de definerende livsopplevelsene ofte handler om sorg, savn og tapte muligheter, men slett ikke utelukkende. Det handler også om mestring, valg og noen ganger om at det aldri er for seint.

«Det var en gang et menneske» har hentet inspirasjon fra borgerteater-forestillinger i Tyskland og Danmark, men selv om konseptet dermed ikke er helt nytt, så fremstår den bergenske versjonen som en svært særegen opplevelse. Unik virker ikke som et for stort ord. Det har å gjøre med utvalget til regissør Flesland Havre, der hun har funnet frem til et utvalg opplevelser, erfaringer og mestringsstrategier som fanger noe av spennet i det å være menneske. Vi møter mennesker

som kan fortelle både om nedturer og om pågangsmot.

Det handler også om det man kan kalle særegenheter, men fremført på en måte som absolutt utvider aksepten for at det kan finnes mange måter å være menneske på. Som når musikkstudenten Morten forteller at «jeg fikk diagnosen Aspergers light. Synd med den 'lighten'. Jeg ville heller hatt det skikkelig».

Klaus, derimot, har ingen slike opplevelser. Han forteller i stedet brokker fra et lettere bohemske liv og er selve begrunnelsen for nattklubb-scenografien, noe som gir et varietepreg og en fin motvekt til det dystre i noen av fortellingene. Kvinnene, i flertall som ni av elleve fortellere, utleverer seg selv enda mer. Ofte sårt, aldri platt og aldri sutrete, selv om det styrker forestillingen at betroelsene også i noen scener møter motstand.

Festspillene nærmer seg slutten. Likevel er det å håpe at samarbeidspartner Den Nationale Scene finner en plass for oppsetningen på høstprogrammet også. Uansett så ligger prosjektet an til å bli videreført til neste år.

«Det var en gang et menneske» er ikke det eneste stykket som har hatt et bekjennelses-preg under årets festspill. Slik er nemlig også samtidsdans-kompaniet Carte Blanche sin festspill-premiere «Birthmark», den første fra den nye teatersjefen Hooman Sharifi. Det er et klart brudd med den perfektionistiske stilen til tidligere Carte Blanche-sjef Bruno Heynderickx og nærmere

LEVD LIV PÅ SCENEN: Vanlige folks drømmer, lengsler og skuffelser er blitt til forestillingen «Det var en gang et menneske», som har hatt flere ekstraforestillinger under Festspillene i Bergen.

FOTO: THOR BRØDRESKIFT

identitetsutforskningen i Sharifis frigruppe-bakgrunn.

Hans første bestilling «Birthmark» er nye verker fra kvinnelige koreografer, gjerne med et feministisk perspektiv, og med utforskning av kropp og kjønn. Resultatet er tre koreografier, den første med kun mannlige dansere på scenen, den andre med kun kvinnelige og den siste med hele ensemblet på podiet. De to første er de mest tradisjonelle, selv om også de er mer uvørne enn Carte Blanche-signaturen de senere årene.

Mest oppsiktsvekkende er den siste koreografien «A Drop of Sweat» fra koreografen Lina Majdalaine i samarbeid med ensemblet. Den er oppsiktsvekkende fordi den strengt tatt ikke inneholder dans, men i stedet ensembles betroelser omkring det å være danser: Det du ikke vil at

publikum skal legge merke til, men tror at det likevel gjør – og annet som kan være vanskelig å snakke om. Sharifi har uttalt at han ønsker å skrelle bort staffasje, men også at dansen skal peke ut mot større problemstillinger. «Birthmark» kan sees som en måte å nullstille ensemblet ved inngangen til hans sjefsperiode. Hvordan, det kan man også oppleve når forestillingen gjester Dansens Hus 26. til 30. august.

Mens Sharifi er ny i Carte Blanche, er festspillsjefen selv, danske Anders Beyer, i ferd med å avrunde sitt tredje program. Han har utvidet til 200 arrangementer, men også utvidet spekteret av sjangre. Det medvirker blant annet til at Jan Eggum fyller Grieghallen med originalensemblet fra sin nye plate «Rio», spilt inn med kremen av brasilianske musikere. Ikke alle kritikere har satt like stor pris

på denne sjangerblandingen i Norges eldste og mest ærverdige musikk- og teaterfestival, men alt i alt må Beyer sies å holde kvalitetskriteriet høyt, selv om han også utvider mot nye publikumsgrupper.

Denne politikken har også ført byens egne musikalske storheter inn under festspillparaplyen uavhengig av sjanger, en repertoartenkning som nådde et høydepunkt med festspillkvelden til gudfaren av opptil flere Bergen-bølger, HP Gundersen. En musikksamler som er byens egen, men som samtidig henter inn impulser fra kinesiske Nora Zheng og hennes strengeinstrument guzheng, like gjerne som kalifornisk amerikana fra vokalistoppdagelsen og skuespillerdatteren Maesha Pullman. En magisk stund mot slutten av Festspillene.

kultur@klassekampen.no

Sanne historier fra virkeligheten

«Det var en gang et menneske» er et teaterstykket jeg trodde jeg ikke likte, men som jeg elsker.

TEATER FESTSPILLENE

«Det var en gang et menneske»

Den Nationale Scene

Historiefortellere: Ann-Kristin Bjerkenes, Marina Hansson, Sidsel Kalland Haugland, Vibeke Koehler, Gro Siren Andal, Klaus Jørgensen, Elise Karin Corneliusen, Karina Bjørnes, Morten Brunsberg Refsli, Anne Sofie Tveit og Cecilie Bartnes.

Vibeke Flesland Havre, manus, regi
Anders Hasmo Dahl, dramaturg
Silje Sandodden Kise, scenografi
Gunnar Innvær, lyddesign
Marte Elise Stormo, lysdesign

FOLKETS FESTSPILLSCENE på Lille Scene utforsker de alternative dramatiske fortellingene. Under Festspillene i 2014 satt regissør og skuespiller Vibeke Flesland Havre på Festplassen og snakket med folk.

Flere av historiene hun samlet inn utgjør den times lange forestillingen «Det var en gang et menneske».

Det er mange fallgruver ved fremvise og fremføre «levd liv», «sannhet» og «ekte historier» på scenen. Jakten på de gode fortellingene og menneskene bak kan fort bli enten platt, sentimental eller romantiserende. Det har lett for å bli flaut.

Det er ikke en ny idé å la folk som ikke er skuespillere komme til scenen med sine erfaringer og det finnes flere eksempler der for eksempel prostituerte, folk med Downs syndrom eller akademikere for den slags skyld, er blitt plassert i en ny kontekst på teaterscenen. Det finnes mange som utforsker autensiteten på scenen.

SCENEROMMET forestiller en nattklubb med rødt fløyelsaktig stoff, flere småbord, en liten scene med piano og en mikrofon. De elleve historiefortellerne utgjør gjestene på puben. De forteller små snutter om sine liv rett ut mot publikum og tidvis også i dialog med hverandre.

En av de eldre kvinnene på scenen er pyntet med boaer og fjærpyrd. Hun forteller om da hun var liten jente. Bestevennen

hennes døde hjemme hos dem etter at hun falt i trappen. Hun forteller om hvordan hun selv i etterkant ble fryst ut og kalt morder som bitte lite barn. En annen forteller om hvor god mor hun er, men at hun savner noen å være med. En forteller om forelskelse og en annen om troblete kjærlighet.

NOEN AV TINGENE de prater om er helt hverdagslige historier, mens noen handler om det å miste et nyfødt barn, Aspergers (og hvor kjøpt det er å få diagnosen Aspergers light. Hadde det enda bare vært «ekte» Aspergers) eller jobb.

De går inn og ut av ulike roller og versjoner av seg selv, og alle har ulik «spillestil». Det er det som er forestillingens absolutte styrke: Man får se så ulike nivåer av spill, innlevelse og fortellerkunst. Det er dirrende stram energi og massevis av sjarmerende nervøsitet i luften som kler formen fullstendig.

Tekstene er også virkelig fine, og blandingen av sang, musikk og fremførelse av tekst er svært velfungerende. Prosjektet fremstår som sympatisk og ambisjonen om å åpne opp normalitetsbegrepet er vellykket.

DET ER NOEN virkemidler som jeg vanligvis ville tenkt var altfor mye, som for eksempel de to som snakker om at de drømmer om å være ballerina, eller hun som vil være hvit brud med englevinger og litt senere kommer ut på scenen i disse kostymene og kikker drømmende ut på publikum.

Denne gangen er det derimot ikke mye, men får meg til å tenke at jeg ikke må begynne å grine (for det kanskje ser merkelig ut med anmeldere som sitter på første rad og griner). Dette er først og fremst historiefortellerens forestilling. Alle personene på scenen formidler både gode og triste ting med massevis av humor og åpenhet, flere er både blyge og krye samtidig på scenen og i dette spenningsfeltet oppstår det en helt spesiell stemning i rommet.

Planene om å gjøre dette til en årlig hendelse under Festspillene fremstår for meg som en åpenbart god plan etter å ha overvært del 1.

CHARLOTTE MYRBRÅTEN

Anmelder

EN DRØM: Gro SirenAndal har alltid drømt om å iføre seg brudekjole og tiara. I forestillingen «Det var en gang et menneske» får hun drømmen oppfylt. - Dette har vært en fantastisk reise, sier hun. FOTO: RUNE SÆVIG

[Klikk her for å lese hele saken](#)

Livets teater

Kjærlighet, tap, ensomhet. De fleste opplever det. Men ikke alle tør brette det ut - på en teaterscene. Gro Siren Andal tør. - Jeg elsker å sitte i kø, for da er jeg en del av samfunnet, forteller hun.

 CATHRINE KRANE HANSEN

 Publisert 28.mai. 2015 19:11 Oppdatert 28.mai. 2015 19:12

Bergens Tidende

Festspillene i Bergen vant Publikumsprisen 2015

Festspillene i Bergen har vunnet Publikumsprisen 2015 for sitt arbeid med å nå et bredere publikum. Bak prisen står den nasjonale medlemsorganisasjonen Norsk publikumsutvikling.

[Klikk her for å lese hele saken](#)

En gave til meg som publikum. Noen ekte mennesker som gir av seg selv til meg. Det er en stor gave. Hvordan den enes historie bindes sammen med den andres historie, er jo slik når vi virkelig lytter. Når vi virkelig lytter til hverandre gir deres historie gjenklang hos noe i min historie, og gir ønske om å formidle min historie. . Og når en opplever seg lyttet til, får en ønske om å fortelle mer. Slik ble " En plass i solen" en virkelig dialog mellom de på scenen. Og mellom de på senen og oss som publikum sine tanker om vår historie. Veldig bra

Inspirerende

Tankevekkende

Originalitet

Underholdende

[Del anmeldelse](#)

Anmeldelser fra publikum
[bt.no/anmelderfesten 2016](http://bt.no/anmelderfesten2016)

Folkets festspillscene

SKREVET AV ANNE-RUTH KNUTSEN

Ekte folk - ærlige historier. Dette likte jeg!

Inspirerende

Tankevekkende

Originalitet

Underholdende

[Del anmeldelse](#)

Festspillene i Bergen

Uttak 29.08.2016
6 artikler

Nyheter

Å være menneske i dag	📄 Bergens Tidende	28.05.2016	2
TREFFER I HJERTET	📄 Bergensavisen	28.05.2016	4
Fortellinger fra hverdagslivet	🌐 Bergensmagasinet	20.05.2016 18:00	6
Dette har vært best på Festspillene	🌐 Bergens Tidende	01.06.2016 19:07	10
3 favoritter	📄 Bergens Tidende	27.05.2016	13
Publikumsrekord for Festspillene i Bergen	🌐 Ballade	09.06.2016 14:58	14

Bergens Tidende

Å være menneske i dag

Bergens Tidende. 28.05.2016. Side: 72

JAN H. LANDRO

Nok et fint møte med «vanlige» mennesker som har opplevd litt i livet.

Regi, manus, visuelt konsept: Vibeke Flesland Havre

Dramaturgi: Åste Marie Bjerke

Scenografi: Mari Watn

Historiefortellere: Kari Bakke, Håvard Skutle, Trond Stensland, Cornelia Glitsch, Rune Johnsen, Vibecke

Linn Knudsen, Anita Marie Solvang

DNS, Lille Scene

Nyskapningen «Folkets festspillscene» fikk en både rørende og scenisk vellykket start i fjor. Årets versjon bekrefter at denne ideen er verdt å føre videre - selv om 2016-utgaven etter min mening ikke bringer oss like tett inn på historiefortellerne som fjorårets. Best illustreres det kanskje ved at en av de medvirkende, Cornelia Glitsch (39), forteller sin historie i form av et brev hun skriver, og som går som en rød tråd gjennom forestillingen. Et slikt grep skaper i seg selv mer avstand enn nødvendig - selv om innholdet og fremføringen saktens er interessevekkende nok. Jeg opplever at årets forestilling har en litt annen karakter enn fjorårets, uten at det i seg selv er negativt. Noe som bidrar til det, er enkelte tekster av det litt mer filosofiske slaget, refleksjoner over tilværelsen. Alle de medvirkende står ikke like tydelig frem som personligheter, og alle har heller ikke like mye å fortelle. Dessuten virker det som om dramaturgi og regi i litt for stor grad legger opp til å presentere stoffet i temabolker. Slik får man riktig nok fine overganger, men som bilde på mangfoldige og svært forskjellige liv, fungerer det dårligere. Kanskje hadde også ensemblet i fjor - elleve mot årets åtte - noen litt mer fargerike personer. Dessuten var miljøet, en slags kabaretszene, mer spennende enn den badestranden som er valgt i år. Men det er mye å glede seg over, både i form av scenisk sikkerhet blant disse reinspikka amatørerne og skjebner som det er all grunn til å stoppe opp ved. Som sist, er historiene deres splittet opp og serveres

stykkevis og delt, et trekk som altså forsterkes ved den tydeligere tematiseringen denne gangen. I løpet av den drøye timen er de medvirkende innom en rekke tema. Noen ganger blir det mindre snakk om egne erfaringer og mer meningsytringer, men som oftest fortelles historier vi kan nikke gjenkjennende til eller bare forbauses over. Stundom griper jeg meg i å lure på om alt dette er autentisk, for særlig avslutningen minner mer om spill enn «virkelighet», men det aller meste virker absolutt troverdig. Noen skikkelser fester jeg meg sterkere ved enn andre. Som Rune Johansen (45), som forteller om sine erfaringer - og frigjøring - fra oppvekst i en streng religiøs sekt. Saktens har vi hørt og lest slikt før, men det er noe annet å få det servert så direkte av «offeret» selv. Eller den eksistensielle nihilisten Trond Stensland (30), som har innsett at mening er noe som bare kan skapes i samvær med andre. Men hva skal da han

gjøre, som ikke kan fordra å være sammen med andre? Ensomhet, gjerne kombinert med sterk lengsel etter fellesskap, er et viktig trekk ved flere av historiene. Og den gjennomgående låten, «Vem kan segla forutan vind», understreker nettopp behovet for å være to, i det minste. Anita Marie Solvang (49) skildrer hvordan hun følte seg utenfor klikkene på jobben, og i desperasjon la ut sjokoladebiter på golvet frem til kontordøren sin. Det hjalp. For en stund. Kjærlighet, forelskelse, svik og brudd er likeledes erfaringer flere deler og gjør fint rede for.

Milepæler og hverdager, minner om levd liv bæres frem av et ensemble som er yngre enn fjorårets, noe som kanskje også farger historiene og erfaringene. Med sine 71 år er Kari Bakke desidert eldst, hun som brøt med familien og flyttet til Bergen - en by hun siden aldri har hatt noe ønske om å forlate. Med Rune Johnsen deler hun den såre opplevelsen av å ha mistet en bror i ung alder. En opplevelse de begge får satt fint ord på. Mye i forestillingen kaller på latteren, men det meste ligger på tilværelsens mørkere side.

© Bergens Tidende

Les hele nyheten på <http://ret.nu/e49cctgv>

TREFFER I HJERTET

Bergensavisen. 28.05.2016. Side: 44-45

Ann Kristin Ødegård

Noe så enkelt som ekte mennesker som deler sine gleder og sorger er en sterk teateropplevelse under Festspillene - nok en gang.

Folkets Festspillscene har ingen stjerneskuespiller eller et prisbelønt manus. likevel er det intenst berørende og dypt menneskelig teater.

Her er den opprørske kvinnen som rømte til Bergen. Mannen som brøt med familiens regelbundne trosfellesskap. Hun som bare vil være seg selv eller dø. Han som sliter med å være sammen med mennesker, men som ikke ser noen mening med livet uten å skape den sammen med andre. For første gang forteller han til vilt fremmede mennesker om sitt bunnpunkt - og vendepunkt.

Det er så fascinerende og rørende at du ikke vil at det skal ta slutt, selv om det bare er vanlige mennesker som forteller historier fra levde liv. Men det er liv som har berøringspunkter med våre, både opprør, forelskelse, angst og død kjenner vi igjen.

Modig «All verden er en scene», skrev Shakespeare. Disse menneskene tar scenen med sine liv, og forteller sammen og hver for seg at alle er bra nok. Vi ler av hun som ikke klarer å slutte å smile, selv ikke når hun forteller om da hun innså at hun måtte skille seg. Vi kjenner klumpen i magen som musikanten i Manger Musikklag bar på, han som ikke følte seg god nok. Og vi røres av at noen våger å fortelle om mørket, om det vonde i å ikke passe inn.

«I fellesskapet har alle rett til en plass i solen», får vi høre. Kari Bakke, Håvard Skutle, Trond Stensland, Cornelia Glitsch, Rune Johnsen, Vibecke linn Knudsen og Anita Marie Solvang tok alle sin plass i rampelyset, og grep med sitt mot. De er ikke skuespillere, selv om de inntar en fortellerrolle med en gang de står på en scene. De er medmennesker som har noe viktig å si om å leve og å finne sin plass - og tør å gjøre det.

Folkets teater Teaterkonseptet er inspirert av tyske Bürgerbühne og danske Borger Scenen, der vanlige mennesker forteller sin historie på en scene. Jungeltelegrafene gikk i fjor om den sterke nyskapingen på Festspillene. Regissør og dramatiker Vibeke Flesland Havre fikk også Pernillestatuetten. Nok en gang har hun fått mennesker til å dele interessante historier, og satt dem sammen på en helhetlig måte. Vi får høre bruddstykker av liv, fra jordnære barndomsminner til forelskelsens glede og sorgen over å miste noen. Men det oppleves ikke som stykkevis og delt, historiene glir over i hverandre.

Seilas Fortellingene er satt inn i bildet av livet som en seilas, og fortelles på en strand, med bølger på lerretet og bølgeskvulp på høyttalerne. De maritime metaforene er litt påtrengende, men samtidig er havet og friheten noe mange av menneskene på scenen har et sterkt forhold til. Og kjærligheten og melankolien i sangen «Vem kan segla förutan vind» treffer oss enda sterkere etter at syv mennesker har blottlagt seg for oss.

«En plass i solen» er heller ikke uten teatermessige overraskelser. En av deltakerne går av scenen. Noen ganger er det for vanskelig å fortelle noe. Noen ganger får du det ikke til. Det gjør faktisk oppsetningen enda sterkere. Folkets Festspillscene forteller at det er greit å ikke mestre noe, for livet selv er uperfekt. Vibeke Flesland Havre og hennes medfortellere gir oss en

kraftig påminner der.

«En plass i solen» får deg både til å le og gråte, og bli glad i livet. Festspillene har skapt en god teatertradisjon som bør få folket til teatret.

Teater

Folkets Festspillscene

«En plass i solen»

Regi: Vibeke Flesland Havre DNS Lille Scene
Festspillene

© Bergensavisen

Les hele nyheten på <http://ret.nu/73yT2tyd>

Fortellinger fra hverdagslivet

Bergensmagasinet. 20.05.2016 18:00

Folkets festspillscene: En plass i solen er en forestilling om vennskap og kjærlighet, om ensomhet og sorg, om latter og glede. Kort sagt, livet, slik vi kjenner det, fortalt av helt alminnelige folk, men presentert i en kunstnerisk form.

Kjærligheten handler ikke om rettferdighet sier Cornelia Glitsch, som er en av deltagerne på en større workshop i regi av Folkets festspillscene. Gjennom sine personlige historier belyser en gruppe helt vanlige mennesker her spørsmål om menneskeverd og fellesskap. Vennskapet er viktig, men det må være noe mer. Det må være lidenskap i vennskapet, og det må være frihet. Begge må føle seg frie utdyper Glitsch.

Forestillingen blir til

Vibeke Flesland Havre, som er kunstnerisk leder for forestillingen, og hennes medhjelper, teaterpedagog Ruth Hol Mjanger, følger interessert med på det Glitsch og en rekke andre deltagere forteller av selvopplevde historier. De to gjør opptak av alt som blir sagt, og noterer ivrig på hver sin blokk.

De to gjør opptak av alt som blir sagt, og noterer ivrig på hver sin blokk.

Etter hver fortelling inviteres alle deltagerne til diskusjon om det de har hørt. Jeg hadde en vanvittig frykt for å miste meg selv da jeg traff ham jeg er gift med kommer det fra en av dem. Kjærligheten er en balansegang slår en annen fast.

Bergensmagasinet skulle gjerne fortalt mer fra den intense og spennende workshopen, men da ville vi samtidig risikert å røpe biter av det som vil bli presentert fra scenen. For forestilling blir det, i år som i fjor.

Inspirert av tyske borgerscener

Det hele begynte under Festspillene 2014, da det ble satt opp en bod på Festplassen der forbigående ble invitert til å fortelle en historie fra sitt eget liv. Disse historiene dannet så grunnlaget for forestillingen Det var en gang et menneske, som ble satt opp på DNS under Festspillene 2015.

- Dette er en streng i en helt ny strategi for hva Festspillene skal være.

Dette ble en stor suksess, med flere ekstraforestillinger. I år er det satt opp 12 forestillinger, hvorav to er forbeholdt skoler. Prosjektet er et samarbeid mellom Den Nationale Scene og Festspillene, og har premiere på DNS Lille Scene fredag 27. mai.

- Jeg hadde sett hvilken stor suksess dette var i Dresden, som var først med disse borgerscenene, forteller festspilldirektør Anders Beyer, som tok initiativet til å gjøre noe lignende under Festspillene i Bergen. - Dette er en streng i en helt ny strategi for hva Festspillene skal være. Vi ønsker å ta et samfunnsansvar, ta fatt på folks liv og se hva som rører seg der ute.

Tørket tårer

At dette er en strategi som virker kan avleses både i en stor publikumsvekst de siste årene, der Festspillene når frem

til folk som aldri tidligere har latt seg friste av festivalprogrammet, og ved at de i fjor ble tildelt Norsk publikumsutviklingspris.

- Setter du amatørmusikere til å spille i et symfoniorkester, så lyder det likevel som amatører. Men dette blir profesjonelt.

- Folkets festspillscene handler om å stille et speil opp på scenen. De som står der, representerer meg og deg. Jeg kaller dem for hverdagslivets eksperter. De er ikke profesjonelle, men utstiller sårbart og skjørt sitt eget liv, sier han, og slår over på morsmålet: - Folk har kommet til meg etterpå og sagt at for helvede, dette er jo mit liv, min kærestesorg, min historie. Jeg måtte selv tørke tårer da jeg så det i fjor.

Samtidig understreker han at det ikke er snakk om amatørteater. - Setter du amatørmusikere til å spille i et symfoniorkester, så lyder det likevel som amatører. Men dette blir profesjonelt.

På stram line

- Vi har to virkeligheter. Den ene er den vi lever i, den andre er inne i hodene våre. Jeg tror at alle mennesker er interessante på et eller annet vis, det handler bare om å finne de rette nøklene, sier Vibeke Flesland Havre.

- Dere frykter ikke at forestillingen kan bli tippe litt over i det sentimentale, ala Gråtende barn?

- Vi risikerer selvsagt at noe kan bli for banalt og platt. Jeg har gått på sirkusskole i mange år, men dette er det nærmeste jeg har kommet balansekunst. Her føler jeg at vi balanserer på en knivsegg, sier Havre.

- Du kan gå på line?

- Ja, på stram line. Her er mange stemmer som skal bli hørt, både fra historiefortellerne og det kunstneriske teamet. Det er et stunt, dette. Jeg vet ikke om vi vil lykkes, men vi legger listen på et sted der det enten blir veldig bra eller skikkelig dårlig.

En plass i solen fremføres på DNS hverdager kl. 19.30 og lørdager kl. 15.00 og 18.00 i perioden fredag 27. mai - lørdag 4. juni. Festspillene 2016 arrangeres i tidsrommet onsdag 25. mai til onsdag 8. juni.

Utdrag fra festspillprogrammet

Powaqqatsi - Life in Transformation: Kultfilm med musikk av Philip Glass. Fremføres med fullt orkester i samspill med Philip Glass og hans ensemble. HM Dronning Sonja vil være til stede under denne åpningsforestillingen.

Dødsdansen av August Strindberg: Mikael Persbrandt, Lena Endre og Thomas Hanzon spiller rollene i Strindbergs tidløse trekantdrama.

Hedvig Mollestad Trio og Moonpedro and the Sinking Ship: Hedvig Mollestad Trio holder plateslippkonsert i Melodonten (Festplassen), sammen med Pedro Carmona-Alvarez og hans band.

Senromantiske mesterverker fra Arnold Schönberg: Sopranen Nadja Michael, BFO og videokunstneren Netia Jones tar

oss med på en visuell vandring i Schönberg-stykkene Erwartung og Verklärte Nacht.

Music with the Real: Det bergenske elektronikaensemblet Asamisimasa vil blant annet urfremføre verker av Henrik Hellstenius og Carola Bauckholt.

Sanger fra smitt og smau: Kjente og kjære bergenssanger med glimt i øget, fremført av Helge Jordal, barnekor og musikere. Gratis/forhåndsbestilling.

Spenstig og tidløs opera: Rossinis opera Barberen i Sevilla fremføres av Nordnorsk Opera og Symfoniorkester, Bergen Operakor og solister. Kunstnerisk ledelse: Anne Randine Øverby.

Hva er et menneske verdt? Dette spørsmålet er utgangspunktet for Folkets festspillscenes forestilling En plass i solen. Regi, manus og visuelt konsept: Vibeke Flesland Havre.

Intimkonsert med Jordi Savall og Les Voix Humaines: Opplev en av de største personlighetene innen renessansemusikk.

Konsert med Judy Collins og gjesteartist Thomas Dybdahl: 60-tallslegenden er kjent for å ha tolket låter av både Bob Dylan, Leonard Cohen og Joni Mitchell.

Norske salmer møter jazz og afghansk poesi: Tord Gustavsen og Simin Tander fremfører kjente norske salmer som har blitt fritt gjendiktet til det afghanske språket pashto, og sufidikt gjendiktet til engelsk. Med Jarle Vespestad (perkusjon) og Nils Petter Molvær (trompet).

Carte blanche med Anneli Drecker: Forestillingsserie der danserne iscenesetter seg selv i møte med Dreckers musikk.

Angelique Kidjo: Den afrikanske superstjernen er engasjert i politikk, og bruker bevisst musikken som en plattform for interkulturell kommunikasjon.

Avslutningskonserten: På programmet står blant annet Rolf Wallins trompetkonsert The Fisher King, skrevet for og fremført av Håkan Hardenberger, før kvelden avsluttes med Edvard Griegs a-mollkonsert, med den unge briten Benjamin Grosvenor som solist.

INSPIRERT AV TYSKE BORGERSCENER: Ruth Hol Mjanger (til venstre) og Vibeke Flesland Havre følger interessert med på det Cornelia Glitsch og en rekke andre deltagere forteller av selvopplevde historier.

GJENTAR FJORÅRETS SUKSESS: - De som er på scenen spiller ikke. Gjør de det, blir det amatørteater. De skal utelukkende være seg selv, sier Vibeke Flesland Havre. - Sist snakket vi om at det var like før de ble for dyktig, legger Anders Beyer til med et smil. (Foto: Magne Fonn Hafskor)

ALLE HAR EN HISTORIE: - Min oppgave er å finne frem til det som gjør at det mennesket jeg prater med føler seg spesiell. Da får vi et godt møte, sier Vibeke Flesland Havre.

TIDLIGMUSIKK-LEGENDE TIL BERGEN: Den spanske gambisten Jordi Savall har over 230 utgivelser bak seg, og laget blant annet musikken til den franske kultfilmen Alle årets dager.

© Bergensmagasinet

Se webartikkelen på <http://ret.nu/o0WGiGh4>

Dette har vært best på Festspillene

Bergens Tidende. 01.06.2016 19:07. Oppdatert 19:20

Tonje Aursland

Her får du en oversikt over BT anmeldernes dom halveis i festivalen.

Arnold Schönberg: Verklärte Nacht og Erwartung

Griegehallen

Følelsesmessig turbulens

Det er sjeldent en har anledning til å overvære en scenisk framføring av Erwartung, Arnold Schönbergs merkelige opera fra 1909. Og enda sjeldnere er det å oppleve en framføring som både er musikalsk og scenisk overbevisende. Men Bergen Filharmoniske Orkester og Bergen Nasjonale Opera klarer det med en sterk, overveldende oppsetting under årets Festspill, skriver BTs musikk anmelder Peter Larsen.

Festspilldirektør Anders Beyer: Derfor blir Arnold Schönberg sentral på Festspillene i år

En plass i solen

Folkets festspills scene på DNS

Et fint møte med vanlige mennesker som har opplevd litt i livet

Nyskapingen Folkets festspills scene fikk en både rørende og scenisk vellykket start i fjor. Årets versjon bekrefter at denne ideen er verdt å føre videre - selv om 2016-utgaven etter min mening ikke bringer oss like tett inn på historiefortellerne som fjorårets. Best illustreres det kanskje ved at en av de medvirkende, Cornelia Glitsch (39), forteller sin historie i form av et brev hun skriver, og som går som en rød tråd gjennom forestillingen. Et slikt grep skaper i seg selv mer avstand enn nødvendig - selv om innholdet og framføringen saktens er interessevekkende nok. Jeg opplever at årets forestilling har en litt annen karakter

enn fjorårets, uten at det i seg selv er negativt. Noe som bidrar til det, er enkelte tekster av det litt mer filosofiske slaget, refleksjoner over tilværelsen, skriver BTs teateranmelder Jan Harald Landro.

Vil du anmelde en festspillforestilling? Det kan du gjøre her

Carte Blanche, We Are Here Together

Studio Bergen

Rå tilnærming til naturen

Bevegelsene er spastisk og dirrende, ubehøvlet og direkte. Det er som de danser en omvendt evolusjon der de dansende stadig nærmer seg dyrenes verden. De maler seg inn med noe som ser ut som blod, før de

mot slutten sultent vender blikket mot oss i salen.

Forestillingen kjennes mer i magen enn i hodet, og jeg blir sittende med langt mer følelse enn fornuft. Dette kjennes med andre ord mye mer enn det forstås.

Det å gå tilbake til naturen, urkreftene, det uforståelige og grunnleggende er blitt gjort mye i scenekunsten de siste årene, ja det er nærmest en trend, men sjeldent har det vært så vellykket som akkurat her, skriver BTs sceneanmelder Charlotte Myrbråten.

Les om carte Blanches samarbeid med Motorpsyko: Vellykket dans med rockere

András Schiff

Håkonshallen

Schiff tok publikum med på wienerklassisk reise

Et godt Steinway i de rette hender er et fantastisk klaver, men ikke til allting. Haydn, Mozart, Beethoven og Schubert krever mer enn bare kraft, briljans og kjølig objektivitet, sa András Schiff for et par år siden da han ble spurt om hvorfor han foretrekker å spille wienerklassisk musikk på fortepiano eller på andre, eldre klavertyper.

At han likevel ikke er fanatisk når det gjelder valg av instrument til slik musikk, demonstrerte han torsdag i Håkonshallen da han innviet Festspillenes nye Steinway-flygel med å spille sonater av nettopp disse fire komponistene. Og der han demonstrerte at et Steinway - i de rette hender - faktisk kan være annet og mer enn bare kraft og briljans, skriver Bts musikkanmelder, Peter Larsen.

András Schiff er en superstjerne, men hva vet egentlig du om han? Fem fakta om mesterpianisten

Festspillutstillingen 2016

Bergen Kunsthall

Samtidskunst i solnedgang

Jeg kan ikke huske å ha sett en festspillutstilling hvor så mye av den klassiske modernismens idealisme settes på spill samtidig. Kunstteoretiske peilepunkter latterliggjøres som klisjeer. Det høye blir lavt. Stil blir til trend. Verk blir ting. Kunstneren blir mer interessant som produsent enn som skaper. Det sosiale nettverket og den kunnskapsklyngen objektet springer ut av blir viktigere for den kunstneriske verdiskapingen enn den individuelle signaturen. Det er til å bli svimmel av. Kunsthallen trenger en hjertestarter, skriver BTs kunstanmelder, Øystein Hauge.

Årets festspillkunstner: er så uinteressant at jeg snorker

Direktøren for det hele

DNS

Velkommen til galehuset!

Det skal de ha på DNS, de har klart en perfekt timing. Med et galehus på scenen og noe tilsvarende i kullissene, er komedien total i teaterhuset på Engen.

Utgangspunktet for det som skjer på scenen er like absurd som resten av stykket og som det faktum at alvorsmannen Lars von Trier er opphav til dette. Hr. Ravn (Tormod Løvold) har i sin tid etablert et IT-firma, som en dansk oppkjøper nå vil sikre seg. Det spesielle er at Ravn, som har ledet firmaet hele tiden, alltid har hevdet at det fins en sjef over ham, en mann som sitter i USA. Slik har han alltid kunnet legge skylden for ubehagelige avgjørelser på denne Direktøren for det hele, for selv vil han helst være firmaets kosebamse, elsket av alle, skriver Bts teateranmelder, Jan Harald Landro.

Manusforfatter Knut Nærum om stykket: Nå blir det flere direktører på DNS

Powaqqatsi, Philip Glass Ensemble

Grieghallen

Åpningskonserten fylt med visuell og musikalsk overflod

I Grieghallen onsdag skapte den levende musikken struktur, fremdrift og retning i bildene. Og gjorde dem helt annerledes nærværende enn når en ser filmen på kino eller DVD.

Philip Glass Ensemble og musikerne fra BFO skapte - instrumentelt og melodisk - et slags tredje verden - soundscape omkring bildene og fikk frem poenger som ellers lett kunne druknet i den visuelle overfloden, skriver BTs musikkansmelder, Peter Larsen.

Les intervjuet med Philip Glass her: Komponerer til sin egen 80-års dag på hotellrommet i Bergen

Festspillåpningen

Torgallmenningen

Fargespills finale var akkurat nok til å løfte hele Bergen - og Festspillene - en divisjon høyere

I fjor var det betydelig surere på Torgallmenningen, både i været, på scenen og blant publikum. Min forgjenger Hilde Sandvik sammenlignet festspillåpningen med Branns grimme ferd i OBOS-ligaen, og fryktet at Festspillene var på vei til samme nivå.

I den grad åpningen er en mini-diagnose på hele Festspillene, er det grunn til å forvente seg mer i år. Naturligvis er det altfor lett å dra store konklusjoner allerede før den to ukers festen er startet. Men årets regissør, Alan Lucien Øyen, har vært bevisst på kjernen i Festspillenes oppdrag:

Det å være både lokal, nasjonal og internasjonal, og samtidig riste og utfordre publikum litt i stolene. Det klarte han, skriver kultureddaktør i BT, Frode Bjekestrand.

Vil du anmelde en festspillforestilling? Det kan du gjøre her

Se video her: Slik var Festspillåpningen.

Image info:

Dette har vært best på Festspillene Her får du en oversikt over BT anmeldernes dom så langt.

VANLIGE MENNESKER: Igjen får vi oppleve vanlige mennesker det er verdt å lytte til. Denne serien bør videreføres i flere år fremover.

FREMRAGENDE: Mezzosopranen Allison Cook, opptrer i tvangstrøye, og på storskjermen bak henne kommer slørete, svart-hvite filmbilder flimrende forbi som løpende kontrapunkt til hennes hallusinasjoner. FOTO: THOR BRØDRESKIFT

TONAK TONAK: Festspillåpningen ble avsluttet med Fargespill og hundrevis av hoppende og dansende barn. "Fargespills finale var akkurat nok til å løfte hele Bergen - og Festspillene - en divisjon høyere. Det er omtrent der vi forventer å være", skriver Frode Bjekestrand.

© Bergens Tidende

Se webartikkelen på <http://ret.nu/kPtSKEAP>

3 favoritter

Bergens Tidende. 27.05.2016. Side: 33

Britt Sørensen

Mames Babegenush Åpning av Festspillplassen

19.00, Festspillene Alle som har smakt auberginesalaten baba ghanoush - pappas auberginesalat - vet hvor sødmefylt og deilig den er.

Alle som har hørt klezmermusikk, skjønner derfor umiddelbart hvorfor danske Mames Babegenush har valgt å kalle seg akkurat det. Her er det snakk om mors auberginesalat. I løpet av sine tolv virksomme år har Mames Babegenush gått fra å spille tradisjonell, jødisk klezmer til å utvikle noe de kaller «klezmer-angrep», med spontane opptredener på offentlige steder. Den perfekte gjengen for å få i gang feststemningen når Festplassen for anledningen omdøpes til Festspillplassen, Festspillenes utendørs storstue.

3

2

1

En plass i solen Den Nationale Scene 19.30

Festspillene i samarbeid med DNS

-Planene om å gjøre dette til en årlig hendelse under Festspillene, fremstår for meg som en åpenbart god plan, skrev BTs anmelder Charlotte Myrbråten da «Det var en gang et menneske» ble vist på DNS i fjor, i regi av Vibeke Flesland Havre under vignetten «Folkets festspillscene». Som tenkt, så gjort. Også i år består forestillingen av historier fortalt av mennesker som spiller seg selv, eller en side av seg selv. Årets tematikk kretser rundt konsekvensene av å være privilegert, født som vi er i et av verdens rikeste land.

Festspillkvarteret Torgallmenningen 16.15 Festspillene

Hva med en liten konsert før du haster hjem og lager middag? Hver dag byr Festspillkvarteret på en 15 minutters smakebit på Festspillenes rikholdige program. I dag er det cellistene Sandra Lied Haga & Ole Christian Haagenrud som inntar scenen.

© Bergens Tidende

Les hele nyheten på <http://ret.nu/NoSz0LUB>

BERGENS TIDENDE FREDAG 27. MAI 2016 KULTUR OG DEBATT // 33

3 FAVORITTER

1 Mames Babegenush
Åpning av Festspillplassen
19.00, Festspillene

Alle som har smakt auberginesalaten baba ghanoush - pappas auberginesalat - vet hvor sødmefylt og deilig den er. Alle som har hørt klezmermusikk, skjønner derfor umiddelbart hvorfor danske Mames Babegenush har valgt å kalle seg akkurat det. Her er det snakk om mors auberginesalat. I løpet av sine tolv virksomme år har Mames Babegenush gått fra å spille tradisjonell, jødisk klezmer til å utvikle noe de kaller «klezmer-angrep», med spontane opptredener på offentlige steder. Den perfekte gjengen for å få i gang feststemningen når Festplassen for anledningen omdøpes til Festspillplassen, Festspillenes utendørs storstue.

2 En plass i solen
Den Nationale Scene 19.30
Festspillene i samarbeid med DNS

-Planene om å gjøre dette til en årlig hendelse under Festspillene, fremstår for meg som en åpenbart god plan, skrev BTs anmelder Charlotte Myrbråten da «Det var en gang et menneske» ble vist på DNS i fjor, i regi av Vibeke Flesland Havre under vignetten «Folkets festspillscene». Som tenkt, så gjort. Også i år består forestillingen av historier fortalt av mennesker som spiller seg selv, eller en side av seg selv. Årets tematikk kretser rundt konsekvensene av å være privilegert, født som vi er i et av verdens rikeste land.

3 Festspillkvarteret
Torgallmenningen 16.15
Festspillene

Hva med en liten konsert før du haster hjem og lager middag? Hver dag byr Festspillkvarteret på en 15 minutters smakebit på Festspillenes rikholdige program. I dag er det cellistene Sandra Lied Haga & Ole Christian Haagenrud som inntar scenen.

BRITT SØRENSEN

Publikumsrekord for Festspillene i Bergen

Ballade. 09.06.2016 14:58

- Red.

17 prosent flere mennesker besøkte Festspillene i år enn i 2015. Barberen i Sevilla fra Festspillene i Bergen 2016 Foto: Magnus Skrede Av - Red. Til sammen 122.000 mennesker besøkte Festspillene i Bergen i år.

Dette er en økning på 17 prosent fra 2015.

- Vi trodde nesten ikke det var mulig for oss å toppe rekordåret 2015, men optellingen i dag viser at vi havner over fjoråret både når det gjelder antall besøkende og solgte billetter, sier festspilldirektør Anders Beyer i en pressemelding.

Antall solgte billetter økte med rundt 2.000, fra 35.000 i 2015 til 37.000 i 2016. Tallene for både solgte billetter og besøkende er eks. sponsor- og fribilletter. Til sammenligning ble det for fem år siden solgt 24.000 billetter.

- Vi opplever at vi når ut til et stadig bredere publikum, samtidig som vi satser på internasjonale samarbeid, kvalitet og nyskapning. Arrangementene på Festspillplassen har i tillegg trukket nærmere 39.000 mennesker til konserter, forestillinger, installasjoner, dans og film, sier Beyer i meldingen.

En tredjedel utsolgt En tredel av billetterte forestillinger solgte ut. Blant dem finner vi Folkets festspillscene som hadde hele ti utsolgte forestillinger med En plass i solen. Mostraspelet I slik ei natt fylte Moster Amfi tre ganger til randen. Billettene det var størst rift om var Strindbergs trekantdrama Dødsdansen og operaen Barberen i Sevilla, med henholdsvis tre og fire fullsatte saler. De fleste konsertene i komponisthjemmene solgte også ut. I tillegg var konserten i talentprogrammet; Crescendo med Andsnæs, Gimse og unge toptalenter utsolgt.

© Ballade

Se webartikkelen på <http://ret.nu/mC8E97pm>

The screenshot shows a news article on the Ballade website. The main headline is "Publikumsrekord for Festspillene i Bergen". The sub-headline reads "17 prosent flere mennesker besøkte Festspillene i år enn i 2015." The article text states that ticket sales increased by 2,000 from 35,000 in 2015 to 37,000 in 2016. It also mentions that one-third of ticketed performances were sold out, including "En plass i solen", "Mostraspelet I slik ei natt", "Strindbergs trekantdrama Dødsdansen", and "Barberen i Sevilla". The article is dated 09.06.2016 and is written by Magnus Skrede.